

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 219/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 137/2005 z 30. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2008 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 137/2005 z 30. novembra 2007 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) ostatným rozsudkom z 18. januára 2005 sp. zn. 18 Cb 31/98 určil, že zmluva o postúpení práv a prevzatí záväzkov zo zmluvy o predaji majetku štátu z 8. júla 1997 uzavretá medzi žalovanými v 1. a 2. rade je neplatná, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaní, pričom *„vec napadla inému senátu Najvyššieho súdu SR, ktorý vo veci konal ako súd odvolací... a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné. Predošlý, záver Najvyššieho súdu vyjadrený v právoplatnom uznesení sp. zn. 4 Obo 133/01 zo dňa 21. 11. 2002... posúdil iný senát NS SR ako predčasný. ...“*. Najvyšší súd namietaným uznesením zrušil prvostupňový rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta *„porušenie právnej istoty a práva na spravodlivý proces“* poukazujúc na rozhodnutia *„v tej istej veci“* najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 137/2005 z 30. novembra 2007 a sp. zn. 4 Obo 133/01 z 21. novembra 2002. Sťažovateľova právna istota má byť zaručená aj tým, že najvyšší súd sa bude pridŕžiavať svojho predošlého rozhodnutia v tej istej veci, a teda nevysloví v tej istej veci opačný právny názor. Ak v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 133/01 z 21. novembra 2002 súd potvrdil naliehavý právny záujem žalobcu - sťažovateľa na určení neplatnosti zmluvy, má byť podľa názoru sťažovateľa iný senát najvyššieho súdu týmto rozhodnutím viazaný. *„Ani nezávislosť najvyššieho súdu... nie je absolútna a nemôže sa zakladať na ľubovôli, musí sa uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotneprávnom rámci“*, uviedol sťažovateľ v podanej sťažnosti. Ďalej sťažovateľ namieta *„nezákonnosť pri rozhodovaní o odvolaní“*, pretože došlo k porušeniu jeho ústavného práva v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, keďže v tej istej veci rozhodoval iný senát najvyššieho súdu.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že *„... Uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Obo 137/2005 zo dňa 30. 11. 2007 došlo k porušeniu ústavných práv J. M. ... zaručených v zmysle čl. 1 ods. 1, 46 ods. 1, 48 ods. 1*

Ústavy..., čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 Listiny...,

... *Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Obo 137/2005 zo dňa 30. 11. 2007 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*“

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a dopytom na najvyššom súde ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že:

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 18 Cb 31/98 zo 7. februára 2001 žalobu sťažovateľa o určenie neplatnosti zmluvy zamietol z dôvodu, že *„žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o postúpení práv a prevzatí záväzkov zo zmluvy o predaji majetku štátu, uzavretej dňa 8. 7. 1997 medzi žalovanými v 1. a 2. rade“.*

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 133/01 z 21. novembra 2002 na odvolanie sťažovateľa (v konaní žalobca) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to najmä z dôvodov, že *„súd prvého stupňa sa určením neplatnosti spornej zmluvy nezaoberal, pretože dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavosť právneho záujmu na určení jej neplatnosti, a žalobu zamietol z tohto dôvodu. ... Bude preto úlohou súdu prvého stupňa vecne skúmať žalobcom tvrdené dôvody neplatnosti zmluvy a na základe vykonaného dokazovania o žalobe rozhodnúť.“.* Senátu 4 Obo predsedal sudca JUDr. Š. Š.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 18 Cb 31/98 z 18. januára 2005 určil, že *„zmluva o postúpení práv a záväzkov... uzavretá medzi žalovanými v 1. a 2. rade je neplatná...“.*

Na odvolanie žalovaných najvyšší súd napadnutým uznesením rozsudok krajského súdu z 18. januára 2005 v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd inter cetera uviedol:

«... súd prvého stupňa už vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 7. 2. 2001, ktorým

žalobu v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Na odvolanie žalobcu odvolací súd tento rozsudok uznesením z 21. 1. 2002 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ak žalobca ako spoločník žalovaného v 1. rade tvrdí, že zmluvou bol prevedený majetok, bez ktorého spoločnosť nemôže podnikáť v rozhodujúcom premete činnosti, nemožno mu uprieť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti takejto zmluvy, pretože, ak by žalobe bolo vyhovené, bude to mať vplyv na hodnotu jeho obchodného podielu. Vychádzajúc z tohto právneho názoru uložil súdu prvého stupňa vecne skúmať žalobcom tvrdené dôvody neplatnosti zmluvy a na základe vykonaného dokazovania o žalobe rozhodnúť. Súd prvého stupňa, pre ktorý bol tento právny názor záväzný, preto už ďalej neriešil otázku naliehavého právneho záujmu, ale skúmal iba platnosť namietanej zmluvy, pričom dospel k záveru, že zmluva je absolútne neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Na odvolanie žalovaných vec napadla inému senátu odvolacieho súdu, ktorý považuje uvedený záver o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti zmluvy za predčasný. Citovaný právny názor zrejme vychádza z publikovaného judikátu, ktorého právna veta znie: „Spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzeným nemožno bez ďalšieho uprieť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv, ktoré uzavrela spoločnosť, a ktoré môžu mať nepriaznivý vplyv na hodnotu jeho obchodného podielu“. Tu však podľa názoru odvolacieho súdu nestačí iba tvrdenie žalobcu, že zmluva nepriaznivo ovplyvnila hodnotu jeho obchodného podielu, ktorý je odvodený od čistého obchodného imania spoločnosti, ale toto tvrdenie musí aj niečím doložiť a súd sa musí vysporiadať aj s námietkami žalovaného voči takémuto tvrdeniu. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí uzavrel otázku existencie naliehavého právneho záujmu len na základe tvrdenia žalobcu bez toho, aby sa zaoberal námietkami a argumentmi uplatnenými žalovanými, ktoré by mohli mať pre rozhodnutie zásadný význam. Vôbec nezohľadnil obranu žalovaných, že čisté obchodné imanie spoločnosti sa v súvislosti s uzavretím zmluvy nezmenilo. Navyše treba prisvedčiť námietke žalovaných, že tým, že súd prvého stupňa určil, že zmluva o prevode majetku je neplatná, ale nie z dôvodov, ktoré uvádzal žalobca, odňal mu možnosť k tomuto dôvodu sa vyjadriť. I keď ide o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy, na ktorú by mal súd prihliadať aj *ex offio* preto nie je viazaný

dôvodmi žalobcu, nemal by žalobe vyhovieť z dôvodu, ku ktorému dotknutý účastník nemohol uplatniť svoju obranu.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že nie sú podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zmenu rozsudku súdu prvého stupňa... a ... preto ho... zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie...»

Senátu 5 Obo predsedala sudkyňa JUDr. Z. Ď., pričom opätovné odvolanie vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 18 Cb 31/98 bolo pridelené do senátu, ktorého členom je sudca JUDr. Š. Š. (ktorý bol pôvodne v danej veci sudcom spravodajcom, pozn.). Tento sudca bol v čase (ďalšieho) odvolania na najvyšší súd dlhodobo – v trvaní viac ako jeden a pol roka – práceneschopný.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

1. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu

nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V danom prípade sťažovateľ predovšetkým namieta, že najvyšší súd ako odvolací súd porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny rozdielnosťou svojich rozhodnutí z 30. novembra 2007 a 2. novembra 2002 v tej istej veci.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu však vyplýva, že zrušil rozhodnutie krajského súdu č. k. 18 Cb 31/98-802 z 18. januára 2005 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým rozhodnutím sa konanie o určenie neplatnosti zmluvy (o postúpení práv a prevzatí záväzkov zo zmluvy

o predaji majetku štátu) neskončilo. V danom prípade nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Najvyšší súd neodmietol sťažovateľovi poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľ bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred krajským súdom a prípadne následne aj pred najvyšším súdom uplatniť ochranu označených práv aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany týchto práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na krajskom súde, ktorý bude v súlade s názorom odvolacieho súdu vykonávať ďalšie dôkazy na dostatočné zistenie skutkového stavu. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľ bude môcť v konaní pred krajským súdom vyjadriť za tých istých podmienok, ako ďalší účastníci konania.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny) nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci, a sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

2. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že dôvody uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 137/2005 z 30. novembra 2007 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Ústavný súd tiež poznamenáva, že nie je súčasťou sústavy súdov Slovenskej republiky [čl. 124, čl. 143 ods. 1 a 2 ústavy, § 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a ani neplní funkciu inštančne nadriadeného súdu vo vzťahu k tejto sústave súdov. Nie je preto v jeho právomoci, ako už bolo uvedené, „vykladať a aplikovať príslušné zákony“ a ani zjednocovať výklad zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj rozhodovaciu činnosť v rámci sústavy súdov Slovenskej republiky, ktorú vykonávajú na to zákonom o súdoch (a na základe neho vydaných všeobecne záväzných predpisov) určené súdne orgány (v posudzovanom prípade podľa čl. 14 ods. 1 „Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“ schváleného plénom najvyššieho súdu 23. marca 2006, podľa § 20, § 24, § 45 ods. 3 a § 59 zákona o súdoch, kolégium najvyššieho súdu „prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ak došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia“).

3. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ktoré mal spôsobiť najvyšší súd tým, že o druhom odvolaní vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 18 Cb 31/98 rozhodoval iný senát najvyššieho súdu (pozri II. časť odôvodnenia).

Spôsob pridelovania vecí podľa predmetu konania jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom je vykonávaný v zmysle § 50 a § 51 zákona o súdoch v súlade s „Rozvrhom práce“ príslušného súdu vydaným podľa § 52 zákona o súdoch.

Problematikou (právnou úpravou) zákonného sudcu sa zaoberá na najvyššom súde aj už uvádzaný rokovací poriadok, podľa ktorého (čl. 38 ods. 1) zákonným sudcom na najvyššom súde je sudca „ktorý vykonáva funkciu sudcu a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci“.

Podľa ods. 2 citovaného rokovacieho poriadku „v rámci senátu, ktorý má podľa rozvrhu práce určitú vec prejednať a rozhodnúť, je zákonným sudcom každý člen tohto senátu“.

Podľa ods. 3 citovaného rokovacieho poriadku „*namiesto sudcu, ktorý bol v určitej veci pôvodne zákonným sudcom, ale vyskytla sa u neho skutočnosť, ktorá podľa osobitného predpisu alebo rozvrhu práce vylučuje možnosť prejednávania a rozhodnutia veci týmto sudcom, je zákonným sudcom sudca určený v súlade s ustanoveniami rozvrhu práce, ktoré upravujú postup v prípade výskytu takej skutočnosti*“.

Podľa ods. 4 citovaného rokovacieho poriadku „*zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade s rozvrhom práce*“.

Podľa bodu 2 a čl. IV („*zastupovanie sudcov Najvyššieho súdu SR*“) štvrtej časti („*Kolégiá a senáty NS SR*“) rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2007 (ďalej len „*rozvrh práce*“) sa osoba zástupcu v trojčlenných senátoch určí takto: „*predsedu senátu vo funkcii predsedu senátu zastupuje v poradí ďalší predseda tohto senátu uvedený v osobitnej časti rozvrhu práce...*“

V siedmej časti rozvrhu práce („*Obchodnoprávne kolégium NS SR*“) sú uvedení predsedovia a členovia senátov tohto kolégia, konkrétne v senáte 5 O (v ktorého právomoci je aj rozhodovanie o odvolaniach zapísaných v registri Obo) sú ako predsedovia senátu uvedení 1. JUDr. A. P., 2. JUDr. Š. Š., 3. JUDr. Z. Ď.

Podľa bodu 6 čl. II („*rozdelenie práce medzi senáty*“) štvrtej časti („*kolégia a senáty NS SR, všeobecné ustanovenia*“) rozvrhu práce „*...v prípade nevyhnutnosti zastupovania sudcu po dobu dlhšiu ako šesť týždňov môže predseda Najvyššieho súdu SR rozhodnúť o dočasnom zastavení ďalšieho nápadu vecí v tomto senáte na nevyhnutne potrebnú dobu...*“ [vzhľadom na neúplnosť senátu 5 O stálymi členmi a z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti člena senátu JUDr. Š. Š. predseda najvyššieho súdu opatreniami z 15. februára 2007 (č. k. Spr. 591/06-7) a z 30. marca 2007 (č. k. Spr. 591/06-15) zastavil až do odvolania nápad všetkých vecí do všetkých registrov v pôsobnosti senátu 5 O].

Vychádzajúc zo skutočnosti už uvedenej v II. časti odôvodnenia (dlhodobá práceneschopnosť sudcu JUDr. Š. Š.) a z obsahu citovaných právnych noriem ústavný súd kvalifikuje sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú. Postupom najvyššieho súdu pri opätovnom prideľovaní odvolania proti rozsudku krajského súdu z 18. januára 2005 vo veci

sp. zn. 18 Cb 31/98, ktorý bol v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi normami, nemohlo dôjsť a ani nedošlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva.

Z uvedených dôvodov ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

4. K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu ústavný súd ešte poznamenáva, že sťažovateľom uvádzaná „nezákonnosť pri rozhodovaní o odvolaní vo veci“, keď „v tej istej veci rozhodoval iný senát“ najvyššieho súdu (ktorá mala spôsobiť porušenie jeho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny), čiže tvrdené nesprávne obsadenie senátu odvolacieho súdu, je v zmysle § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku dôvodom na podanie dovolania. Ak bol sťažovateľ presvedčený, že odvolací senát najvyššieho súdu bol nesprávne obsadený, mal možnosť domáhať sa nápravy porušenia označeného základného práva v rámci dovolacieho konania. Nevyužitie tohto prostriedku nápravy sťažovateľom je ďalším možným dôvodom odmietnutia jeho sťažnosti v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu [§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy a s § 53 ods. 1 (nevyčerpanie „iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov“) zákona o ústavnom súde].

5. Ústavný súd napokon uvádza, že z dôvodu zjavej neopodstatnenosti musel odmietnuť sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže tento článok je súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to „nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach“ (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07).

6. Keďže ústavný súd odmietol posudzovanú sťažnosť ako celok, nepovažoval za potrebné (účelné a dôvodné) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2008